

zastavila jsem se vždycky a křikla jsem ze všech sil: „Pontusi!“ Tu bylo slyšet slabounké bečení až někde vzadu v ohradě a pak přiletěl Pontus, jak nejrychleji mohl, a vrtěl svým malým ocáskem sem a tam.

Teď je Pontus tak velký, že už nedostává mléko. Jí trávu a chroustá listí a má se úžasně k světu. Určitě z něho jednou bude velký, silný beran.

Kdož ví, možná že dostanu v životě ještě další jehňata. Nebo možná psy nebo kočky nebo králíky. Ale jistě nikoho tak roztomilého, jako je Pontus. Nikdy, nikdy a nikdy nebudu mít někoho tak ráda, jako mám ráda Pontuse.

Pontus jde do školy

Lasse mě rád zlobil a pořád říkal:

„Bylo by ale rozhodně lepší mít psa než jehně.“

Olle samozřejmě držel s ním, protože sám má psa, který se jmenuje Svipp.

„To se ví, že je lepší mít psa,“ řekl Olle.

„To bych ráda věděla proč,“ řekla jsem mu.

„Proč? Protože psy si s sebou člověk může vzít všude,“ řekl Olle. „Jdou za námi, ať se hned, kam chcem.“

„A Pontus, ten se jen potlouká v ohradě,“ řekl Lasse.

„Ale jehňátko je rozhodně roztomilejší,“ řekla Anna, aby mi pomohla.

„Co z toho člověk má,“ řekl Lasse, „když jenom chodí po palouku v ohradě?“

Takhle jsme si jednoho dne povídali cestou domů ze školy.

Druhý den ráno jsem přišla jako obvykle k ohradě a zavolala jsem na Pontuse, a když zase přiběhl a byl tak roztomilý a miloučký, že by ho člověk snědl, pomyslela jsem si, že bych ho nedala ani za tisíc psů. Ale napadlo mě i něco jiného. Na-